

Arrest

nr. 217 915 van 5 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HELSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 januari 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 januari 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 juli 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 augustus 2018.

1.3. Op 25 september 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Saida, Libanon, op 10 november 1987. U bent van Palestijnse origine, u bent Arabier en soennitisch moslim. U en uw familie staan geregistreerd bij UNWRA.

Toen u nog klein was verhuisde u met uw ouders naar het vluchtelingenkamp Al Rashidiya. U bent tot uw tiende jaar naar school geweest. Uw vader die voor Fatah werkte, is in de jaren '90 een natuurlijke dood gestorven. Rond uw veertien à vijftien jaar begon u te werken in Libanon, u werkte op een fruitboerderij en later was u chauffeur van landbouwmachines. U bent noch betrokken bij een politieke partij in Libanon, noch heeft u problemen gekend met de Libanese autoriteiten.

In 2012 huwde u met de dochter van uw oom langs moederszijde, A.(...) S.(...) L.(...) S.(...). Jullie kregen samen drie kinderen: Sa.(...) werd geboren in 2012 en de tweeling A.(...) en R.(...) werden in 2015 geboren. Uw zoontje S.(...) heeft een lichamelijke beperking en kan niet lopen. De laatste maand voor uw vertrek naar Maleisië woonde u in het vluchtelingenkamp Al Burj Ash Shamali bij uw oom, uw schoonfamilie. Vervolgens ging u voor acht maanden naar Maleisië. Vanuit Maleisië werd u gerepatriëerd naar Libanon, waar u wederom bij uw oom/schoonfamilie verbleef in het vluchtelingenkamp Al Burj Ash Shamali. Na uw terugkeer uit Maleisië werkte u een viertal maanden in het noorden van Libanon en gezien de afstand verbleef u daar ook, in de weekends bezocht u uw gezin. U verbleef in totaal zeven maanden in Libanon en vervolgens ging u met uw neef omwille van werk gerelateerde redenen naar Equatoriaal-Guinea. Omdat u daar ontslagen werd, keerde u na een jaar en twee maanden terug naar Libanon. U verbleef nog zes maanden bij uw oom/schoonfamilie in het vluchtelingenkamp Al Burj Ash Shamali alvorens u Libanon definitief verliet.

Op 12 november 2013 vond er een conflict plaats tussen uw familie en de familie a.(...) F.(...), deze familie beschuldigde uw broer ervan verantwoordelijk te zijn voor de brand in hun bandencentrale. De echtgenote van uw broer N.(...) kwam om het leven toen diens auto beschoten werd door leden van deze familie. De tegenpartij begon dreigementen te uiten omdat ook zij slachtoffers kenden. Ook ene A.(...) A.(...) N.(...) die tijdens het incident gewond was geraakt, zwoer zich te zullen wreken op uw familie. Dat was de reden dat u het kamp Al Rashidiya verliet en u een veilig onderkomen zocht bij uw schoonfamilie in het kamp Al Burj Ash Shamali. De tegenpartij behoort tot de Islamitische groepering Jihad Al Islami die banden heeft met de Hezbollah. Uw broer N.(...) verblijft tot op heden in Libanon, waar hij kan rekenen op de steun van Fatah voor wie hij werkt. Aangezien u geen banden heeft met Fatah kon u niet beschermd worden. Uw leven in Libanon was niet veilig meer.

Op 24 december 2017 verliet u Libanon op legale wijze via de luchthaven van Beirout. U kende hierbij geen problemen. Vervolgens ging u via Ethiopië en Brazilië naar Bolivië. Op 16 januari 2018 vertrok u naar Spanje. Rond 21 of 22 januari kwam u aan in België en u diende op 31 januari 2018 uw verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Libanon doodgeschoten te worden door de leden van de organisatie Jihad Al Islami, gezien de familiale problemen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uw originele geboorteakte, uw huwelijksakte en huwelijkscontract, uw UNWRA registratie, twee nieuwsartikels over de feiten waarbij uw schoonzus om het leven kwam en een document uit Maleisië. Op 7 september 2018 verstuurde u nog per e-mail een kopie van de eerste pagina van uw paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p.3, 8). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Om uw problemen te staven verwijst u louter naar het dreigement dat in november 2013 plaatsvond, nl. dat u, als lid van de familie die betrokken was in een incident met de familie A.(...) F.(...), doodgeschoten zou worden (CGVS p.10). Verder benoemt u geen concrete problemen meer sinds november 2013 (CGVS p.10-11). Het gegeven dat er zich sinds het begin van de problemen in november 2013 geen concrete incidenten meer hebben voorgedaan om u en uw broer te treffen vindt het CGVS vooreerst weinig aannemelijk in het licht van de door u beweerde vrees. U geeft aan dat zowel u als uw broer een vrees koesteren ten aanzien van de leden van de familie A.(...) F.(...) behorend tot de stam Arab Al Heib (CGVS p.9). U geeft aan dat deze stam tot Jihad Al Islami behoort en dat alle leden gewapend zijn (CGVS p.9), alsook geeft u aan dat de andere familie die u vreest eveneens behoort tot de Islamitische partij Jihad Al Islami (CGVS p.9). Meer nog, u beweert zelfs dat de personen die u rechtstreeks vreest, de kopstukken zijn van deze beweging (CGVS p.9). Daar u dan ook nog eens stelt dat de partij Jihad Al Islami actief is in alle Libanese kampen, alsook in Al Burj Ash Shamali (CGVS p.10), kan er verwacht worden dat, indien ze het effectief op u gemunt hebben, ze u zonder grote moeite zouden hebben kunnen vinden en treffen. De vaststelling dat er in dezer al die tijd niets is gebeurd en jullie belagers blijkbaar alles op zijn beloop laten, komt dan ook uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Evenmin kan de door u aangereikte reden waarom u er niets is wedervaren overtuigen. U geeft aan dat u zich zo min mogelijk verplaatste binnen het kamp om problemen te vermijden en uw oom net aan de grens van het kamp woonde waarmee u wil laten uitschijnen dat u zich eigenlijk niet diep in het kamp diende te begeven (CGVS p.10). Toch wordt hierbij de kanttekening gemaakt dat u verklaart dat u zich wel degelijk verplaatste omwille van de medische situatie van uw zoontje en dat u tijdens uw professionele activiteiten in het noorden van Libanon, tijdens de weekends terugkeerde naar Al Burj Ash Shamali (CGVS p.6). Hieruit blijkt dat u er geen graten in zag zich regelmatig te verplaatsen en u deelnam aan het dagdagelijkse leven. Uw houding is duidelijk niet in overeenstemming met de door u beweerde vrees Wanneer er een effectieve vrees uitgaat naar deze leden, zou er verwacht kunnen worden dat u zich toch meer discreet zou opstellen gezien het voor hen niet teveel moeite gekost zou hebben u 'op te sporen' en te treffen.

Het CGVS merkt verder op dat de periode tussen de oorsprong van uw probleem en uw definitief vertrek opmerkelijk is, daar het een periode van vier jaar betreft. Wat dan uiteindelijk de aanleiding gaf om na vier jaar Libanon definitief te verlaten is voor het CGVS weinig overtuigend. U gevraagd op basis van wat u besloten heeft om in december 2017 Libanon definitief te verlaten, zegt u zonder meer "Mijn leven in Libanon is in gevaar. Als iemand van die familie me tegenkomt, gaan ze me zonder enige twijfel neerschieten." (CGVS p.10). Met deze verklaring overtuigt u het CGVS niet over de aanleiding van uw vertrek in december 2017. U geeft daarnaast aan dat deze bedreigingen zich bleven herhalen tot het laatste moment. U gevraagd dit concreter te duiden, komt u niet verder dan dat er geen uitweg is om aan de dreigementen te ontkomen (CGVS p.10). Ook deze vage en weinig concrete verklaring overtuigt niet in de door u beweerde vrees.

Bovendien kan het bezwaarlijk geloofwaardig genoemd worden dat uw broer, die de kernpersoon vormde van het probleem in november 2013, nog steeds woonachtig is in Libanon en daar, zo blijkt uit uw verklaringen, zijn 'normale leven' gewoon verder zet (CGVS p.4, 9). U geeft weliswaar aan dat hij beschermd wordt door Fatah, doch uit uw verklaringen blijkt dat uw broer werkzaam is op verschillende plaatsen, zoals in Saida en Al Burj Ash Shamali, alsook in het kamp Al Rashadiya (CGVS p.4). Het CGVS vindt het weinig logisch dat uw broer, die in dergelijke mate zichtbaar is, geen concrete problemen heeft gekend gezien er van uit kan worden gegaan dat, moest de familie A.(...) F.(...) hem echt willen treffen, ze hier intussen wel in zouden zijn geslaagd, zeker gezien hun contacten met Jihad al Islami en Hezbollah (CGVS p.10). In het verlengde van uw verklaringen over de positie van uw broer en de houding van Fatah ten opzichte van hem, werd u gevraagd hoe het komt dat u deze bescherming van Fatah niet kan krijgen (CGVS p.10). U verwijst louter naar het feit dat u geen banden heeft met Fatah, dus dat u deze steun van hen niet kan krijgen (CGVS p.10). Ook bij deze verklaring plaatst het CGVS een groot vraagteken, temeer ook uw vader gewerkt had voor Fatah en uw moeder nog steeds zijn pensioen krijgt uitbetaald (CGVS p.4).

Het CGVS merkt daarnaast op dat u sinds het ontstaan van dit probleem en voor uw definitief vertrek in december 2017 Libanon reeds tweemaal verlaten heeft; nl. om naar Maleisië en naar Equatoriaal-Guinea te gaan (CGVS p. 3). U geeft aan dat bij uw vertrek naar Maleisië u het doel had om uzelf veilig te stellen (CGVS p.3, 9). Evenwel blijkt uit uw gedrag na uw terugkeer uit Maleisië dat dit genuanceerd dient te worden. Zo verbleef u voor een periode van zeven maanden opnieuw in Libanon (CGVS p.3). Wanneer u het bovendien heeft over uw vertrek naar Equatoriaal-Guinea, spreekt u niet meer over uw veiligheid, maar geeft u aan dat u naar ginds vertrok omdat uw neef werk voor u in een bedrijf had geregeld (CGVS p.3). Nadat u ontslagen werd, keerde u terug naar Libanon waar u nog een periode van zes maanden verbleef alvorens uw definitief vertrek (CGVS p.3). Het hoeft niet te verwonderen dat dit gedrag uw beweerde vrees in sterke mate ondermijnt. Het feit dat u tot tweemaal toe terugkeert naar Libanon en u beide keren voor minstens een halfjaar in Libanon verblijft in het kamp waar uw belagers contacten hebben, strookt niet met het gedrag van iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft. Bovendien geeft u aan dat Jihad Al Islami banden heeft met de Hezbollah. Het CGVS vindt het dan ook opmerkelijk dat u tot tweemaal toe zonder problemen kon vertrekken en terugkeren vanuit de luchthaven van Beirout en dat u van daaruit Libanon definitief verlaten heeft, daar het algemeen geweten is dat de Hezbollah vertegenwoordigd is in de luchthaven. Daar de personen die u vreest, kopstukken zijn bij Jihad Al Islami, kan er verwacht worden dat zij ook Hezbollah zouden verwittigd hebben over jullie problemen.

Verder dient nog opgemerkt te worden dat het kamp Al Burj Ash Shamali op 3km gesitueerd is van uw voormalige woonplaats te Al Rashadiya (CGVS p.3). Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS het weinig aannemelijk vindt dat u, indien uw leven gevaar loopt, gaat onderduiken op een plaats dermate dicht bij de plaats waar uw vrees zijn oorsprong vindt.

Tot slot kan het niet overtuigen dat u, wanneer u uw familie contacteert, niet zou vragen naar uw broer en de verdere ontwikkeling van de problemen. Informatie hieromtrent is immers essentieel om uw vrees en deze in hoofde van uw gezin correct te kunnen inschatten. Uw verklaring dat u nagelaten hebt dit te doen omdat u uw broer in het verleden verweten had dat hij uw leven verwoest had biedt, en dat hoeft geen verder betoog, geen afdoende verschoning hiervoor (CGVS p.12).

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten in het licht van de door u beweerde problemen besproken te worden. De nieuwsartikels die u neerlegt hebben betrekking op het door u benoemde incident dat plaatsvond in november 2013 (CGVS p.8). Evenwel blijkt hieruit geen persoonlijke vrees naar u toe en bovendien, zoals in bovenstaande paragrafen werd geargumenteed, kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen. Gezien bovenstaande argumentatie

buigen ze de appreciatie van het CGVS dan ook niet om. Het document vanuit Maleisië en de overige door u voorgelegde documenten hebben betrekking op uw identiteit, herkomst, huwelijk, elementen die hier op zich niet ter discussie staan.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA2-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Burj Ash-Shamali erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

In casu blijkt dat u werkervaring heeft opgedaan in Libanon (CGVS p. 6). Zo werkte u op een fruitboerderij en werkte u als chauffeur van landbouwvoertuigen (CGVS p.6). Daarnaast geeft u aan dat u in het noorden van Libanon tevens gewerkt heeft bij een bedrijf (CGVS p.6).

Bovendien geeft u aan dat uw verblijf in Equatoriaal-Guinea tevens gebaseerd was op werk (CGVS p.3). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u over een degelijke werkervaring beschikt, alsook over

connecties, om in Libanon opnieuw aan werk te geraken. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de situatie van uw familie behoorlijk is. U geeft aan dat uw vrouw en kinderen momenteel bij uw schoonfamilie verblijven en dat ze geholpen worden door hen (CGVS p.5). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat uw schoonvader een woning in eigendom heeft in het vluchtelingenkamp Al Burj Ash Shamali (CGVS p.3). Daarnaast geeft u aan dat u tijdens uw verblijf in Libanon over degelijke financiële middelen beschikte, zo geeft u aan dat u ongeveer 1200 dollar verdiende tijdens uw werk in Libanon en dat u hierdoor een behoorlijke spaarpot had (CGVS p.6). Ook blijkt de welwillendheid van uw schoonvader om u financieel te ondersteunen uit uw verklaringen dat hij bijdroeg aan uw reiskosten (CGVS p.7). Verder geeft u aan dat uw moeder kan rekenen op het pensioen van uw vader dat actueel nog wordt uitbetaald (CGVS p.4), dat uw zus Fa.(...) soms wat bijverdient als kapster (CGVS p.4) en dat er ook gerekend kan worden op steun van andere dichte familieleden (CGVS p.5). De situatie van uw familie is dus behoorlijk. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat u momenteel in Libanon nog steeds over een familiaal netwerk beschikt waarop u bij terugkeer, al dan niet tijdelijk, kan steunen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van

Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 15 januari 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“PALESTINIAN TERRITORIES – LEBANON. UNRWA financial crisis and impact on its programmes (update)”* van 23 november 2018.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een menonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, zoals wordt uiteengezet en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 september 2018 (CG nr. 1811029), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.5. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.6. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.7. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.8. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.9. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat

orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 81).

2.10. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.” In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

2.11. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift de gevolgtrekkingen van verweerder, echter kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen:

“Om uw problemen te staven verwijst u louter naar het dreigement dat in november 2013 plaatsvond, nl. dat u, als lid van de familie die betrokken was in een incident met de familie A.(...) F.(...), doodgeschoten zou worden (CGVS p.10). Verder benoemt u geen concrete problemen meer sinds november 2013 (CGVS p.10-11). Het gegeven dat er zich sinds het begin van de problemen in november 2013 geen concrete incidenten meer hebben voorgedaan om u en uw broer te treffen vindt het CGVS vooreerst weinig aannemelijk in het licht van de door u beweerde vrees. U geeft aan dat zowel u als uw broer een vrees koesteren ten aanzien van de leden van de familie A.(...) F.(...) behorend tot de stam Arab Al Heib (CGVS p.9). U geeft aan dat deze stam tot Jihad Al Islami behoort en dat alle leden gewapend zijn (CGVS p.9), alsook geeft u aan dat de andere familie die u vreest eveneens behoort tot de Islamitische partij Jihad Al Islami (CGVS p.9). Meer nog, u beweert zelfs dat de personen die u rechtstreeks vreest, de kopstukken zijn van deze beweging (CGVS p.9). Daar u dan ook nog eens stelt dat de partij Jihad Al Islami actief is in alle Libanese kampen, alsook in Al Burj Ash Shamali (CGVS p.10), kan er verwacht worden dat, indien ze het effectief op u gemunt hebben, ze u zonder grote moeite zouden hebben kunnen vinden en treffen. De vaststelling dat er in dezer al die tijd niets is gebeurd en jullie belagers blijkbaar alles op zijn beloop laten, komt dan ook uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Evenmin kan de door u aangereikte reden waarom u er niets is wedervaren overtuigen. U geeft aan dat u zich zo min mogelijk verplaatste binnen het kamp om problemen te vermijden en uw oom net aan de grens van het kamp woonde waarmee u wil laten uitschijnen dat u zich eigenlijk niet diep in het kamp diende te begeven (CGVS p.10). Toch wordt hierbij de kanttekening gemaakt dat u verklaart dat u zich wel degelijk verplaatste omwille van de medische situatie van uw zoontje en dat u tijdens uw professionele activiteiten in het noorden van Libanon, tijdens de weekends terugkeerde naar Al Burj Ash Shamali (CGVS p.6). Hieruit blijkt dat u er geen graten in zag zich regelmatig te verplaatsen en u deelnam aan het dagdagelijkse leven. Uw houding is duidelijk niet in overeenstemming met de door u beweerde vrees Wanneer er een effectieve vrees uitgaat naar deze leden, zou er verwacht kunnen worden dat u zich toch meer discreet zou opstellen gezien het voor hen niet teveel moeite gekost zou hebben u ‘op te sporen’ en te treffen.

Het CGVS merkt verder op dat de periode tussen de oorsprong van uw probleem en uw definitief vertrek opmerkelijk is, daar het een periode van vier jaar betreft. Wat dan uiteindelijk de aanleiding gaf om na vier jaar Libanon definitief te verlaten is voor het CGVS weinig overtuigend. U gevraagd op basis van wat u besloten heeft om in december 2017 Libanon definitief te verlaten, zegt u zonder meer “Mijn leven in Libanon is in gevaar. Als iemand van die familie me tegenkomt, gaan ze me zonder enige twijfel neerschieten.” (CGVS p. 10). Met deze verklaring overtuigt u het CGVS niet over de aanleiding van uw vertrek in december 2017. U geeft daarnaast aan dat deze bedreigingen zich bleven herhalen tot het laatste moment. U gevraagd dit concreter te duiden, komt u niet verder dan dat er geen uitweg is om aan de dreigementen te ontkomen (CGVS p.10). Ook deze vage en weinig concrete verklaring overtuigt niet in de door u beweerde vrees.”

Verzoeker erkent in het verzoekschrift dat er zich sinds 2013 geen verdere incidenten hebben voorgedaan. Hij tracht dit vooreerst te verklaren, stellende dat hij onderdook bij zijn familie en ook lange tijd in het buitenland werkte (Maleisië en Equatoriaal Guinea), zodat het gevaar dat hij liep minder was. Hij beperkt zich hiermee tot het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen, die echter op geen enkele wijze afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt uiteengezet: *“Het CGVS merkt daarnaast op dat u sinds het ontstaan van dit probleem en voor uw definitief vertrek in december 2017 Libanon reeds tweemaal verlaten heeft; nl. om naar Maleisië en naar Equatoriaal-Guinea te gaan (CGVS p. 3). U geeft aan dat bij uw vertrek naar Maleisië u het doel had om uzelf veilig te stellen (CGVS p.3, 9). Evenwel blijkt uit uw gedrag na uw terugkeer uit Maleisië dat dit*

genueanceerd dient te worden. Zo verbleef u voor een periode van zeven maanden opnieuw in Libanon (CGVS p.3). Wanneer u het bovendien heeft over uw vertrek naar Equatoriaal-Guinea, spreekt u niet meer over uw veiligheid, maar geeft u aan dat u naar ginds vertrok omdat uw neef werk voor u in een bedrijf had geregeld (CGVS p.3). Nadat u ontslagen werd, keerde u terug naar Libanon waar u nog een periode van zes maanden verbleef alvorens uw definitief vertrek (CGVS p.3). Het hoeft niet te verwonderen dat dit gedrag uw beweerd vrees in sterke mate ondermijnt. Het feit dat u tot tweemaal toe terugkeert naar Libanon en u beide keren voor minstens een halfjaar in Libanon verblijft in het kamp waar uw belagers contacten hebben, strookt niet met het gedrag van iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft. (...)

Verder dient nog opgemerkt te worden dat het kamp Al Burj Ash Shamali op 3km gesitueerd is van uw voormalige woonplaats te Al Rashadiya (CGVS p.3). Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS het weinig aannemelijk vindt dat u, indien uw leven gevaar loopt, gaat onderduiken op een plaats dermate dicht bij de plaats waar uw vrees zijn oorsprong vindt.” Met de argumentatie dat zijn terugkeer naar Libanon niet ipso facto bewijst dat hij niet dient te vrezen voor zijn veiligheid of leven en dat hij risico kan en durft nemen omdat zijn gezin en kinderen in Libanon wonen, komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij geen valabele argumenten bijbrengt die voormelde vaststellingen en overwegingen, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt, in een ander daglicht kunnen stellen.

Daarnaast herhaalt verzoeker dat hij zich wel verplaatste maar nooit binnen het kamp, enkel ver daarbuiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in de bestreden beslissing in dit verband echter terecht het volgende op: “U geeft aan dat u zich zo min mogelijk verplaatste binnen het kamp om problemen te vermijden en uw oom net aan de grens van het kamp woonde waarmee u wil laten uitschijnen dat u zich eigenlijk niet diep in het kamp diende te begeven (CGVS p.10). Toch wordt hierbij de kanttekening gemaakt dat u verklaart dat u zich wel degelijk verplaatste omwille van de medische situatie van uw zoontje en dat u tijdens uw professionele activiteiten in het noorden van Libanon, tijdens de weekends terugkeerde naar Al Burj Ash Shamali (CGVS p.6). Hieruit blijkt dat u er geen graten in zag zich regelmatig te verplaatsen en u deelnam aan het dagdagelijkse leven.” Verzoeker gaat in het verzoekschrift niet verder in op deze vaststellingen, die wel degelijk bijdragen aan zijn algehele ongelooftwaardigheid.

Tot slot stelt verzoeker dat er een fysieke scheiding is in de kampen tussen de clan A. F., die behoort tot het Jihad Islamiya – Hezbollah kamp, en degenen die zoals hijzelf bij Fatah aanleunen, dat beide zijden van de kampen elk contact vermijden en zelfs hun eigen veiligheidsdienst hebben, en dat de clanstructuur dermate geworteld is dat er noch van de ene zijde, noch van de andere zijde intrusies zijn. Deze blote beweringen worden door verzoeker niet met enige objectieve informatie gestaafd en worden evenmin ondersteund door de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Integendeel, de Raad leest in de COI Focus “Libanon. Veiligheidssituatie” van 7 augustus 2018 onder meer dat de kampen over het algemeen worden bestuurd door de Popular Committees en de Security Committees fungeren als interne politie, dat veiligheid in de kampen enkel gegarandeerd wordt indien er tussen de verschillende politieke fracties een consensus bestaat, dat indien deze consensus verbroken wordt, de veiligheidscomités verlamd raken en er gevechten kunnen ontstaan, dat er zich in de kampen de voorbije jaren sporadisch gewapende incidenten hebben voorgedaan, dat er in de kampen voorts sprake is van periodieke geïsoleerde geweldsincidenten, dikwijls in verband met criminele activiteiten, dat bij confrontaties tussen criminelen en de Palestijnse veiligheidstroepen en bij persoonlijke disputen soms doden en gewonden vallen en dat het soms ook tussen verschillende groeperingen tot een gewapend treffen komt (p. 29-30). Gelet op deze informatie, die in het verzoekschrift niet met andersluidende informatie wordt ontkracht, kan verzoeker bezwaarlijk ernstig voorhouden dat er tussen de verschillende politieke fracties in de kampen geen enkel contact zou zijn of dat het tussen de groeperingen nooit tot confrontaties zou komen. Hij slaagt er met de uiteenzetting in het verzoekschrift dan ook geenszins in aannemelijk te maken dat hij en zijn broer zich door de opdeling van de kampen jarenlang zouden hebben kunnen schuilhouden voor de clan A. F. en de partij Jihad Islamiya, die blijkens verzoekers verklaringen banden heeft met Hezbollah.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: “Bovendien kan het bezwaarlijk geloofwaardig genoemd worden dat uw broer, die de kernpersoon vormde van het probleem in november 2013, nog steeds woonachtig is in Libanon en daar, zo blijkt uit uw verklaringen, zijn ‘normale leven’ gewoon verder zet (CGVS p.4, 9). U geeft weliswaar aan dat hij beschermd wordt door Fatah, doch uit uw verklaringen blijkt dat uw broer werkzaam is op verschillende plaatsen, zoals in Saida en Al Burj Ash Shamali, alsook in het kamp Al Rashadiya (CGVS p.4). Het CGVS vindt het weinig logisch dat uw broer, die in dergelijke mate zichtbaar is, geen concrete

problemen heeft gekend gezien er van uit kan worden gegaan dat, moest de familie A.(...) F.(...) hem echt willen treffen, ze hier intussen wel in zouden zijn geslaagd, zeker gezien hun contacten met Jihad al Islami en Hezbollah (CGVS p.10). In het verlengde van uw verklaringen over de positie van uw broer en de houding van Fatah ten opzichte van hem, werd u gevraagd hoe het komt dat u deze bescherming van Fatah niet kan krijgen (CGVS p.10). U verwijst louter naar het feit dat u geen banden heeft met Fatah, dus dat u deze steun van hen niet kan krijgen (CGVS p.10). Ook bij deze verklaring plaatst het CGVS een groot vraagteken, temeer ook uw vader gewerkt had voor Fatah en uw moeder nog steeds zijn pensioen krijgt uitbetaald (CGVS p.4).” De stelling in het verzoekschrift dat de macht van Fatah op sommige plekken absoluut is en de bescherming die ze biedt niet alleen lijfelijk is maar ook de angst die ze bij anderen oproept voor represailles, doet niets af aan het gegeven dat verzoekers broer zijn normale leven gewoon verder zet en werkzaam is op verschillende plaatsen, zoals in Saida en Al Burj Ash Shamali, alsook in het kamp Al Rashadiya. Er kan dan ook worden gesteld dat er doorheen de loop der jaren voldoende gelegenheden moeten zijn geweest om verzoekers broer te treffen. Er kan immers naar het oordeel van de Raad niet in redelijkheid worden aangenomen dat Fatah verzoekers broer overal waar hij zich begeeft eenzelfde effectieve bescherming zou kunnen bieden. Dat zijn broer, nochtans de kernpersoon van het probleem in november 2013, sindsdien geen verdere problemen heeft gekend, doet aldus verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor wraakacties ten aanzien van zijn persoon.

Tot slot relativeert ook verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren omtrent de verdere ontwikkeling van de door hem beweerde problemen, zijn geschetste vrees. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel waar in de bestreden beslissing het volgende wordt opgemerkt: *“Tot slot kan het niet overtuigen dat u, wanneer u uw familie contacteert, niet zou vragen naar uw broer en de verdere ontwikkeling van de problemen. Informatie hieromtrent is immers essentieel om uw vrees en deze in hoofde van uw gezin correct te kunnen inschatten. Uw verklaring dat u nagelaten hebt dit te doen omdat u uw broer in het verleden verweten had dat hij uw leven verwoest had biedt, en dat hoeft geen verder betoog, geen afdoende verschoning hiervoor (CGVS p.12).”* Verzoeker gaat in het verzoekschrift volledig voorbij aan deze motieven, die door de Raad worden overgenomen.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen. Verzoeker brengt twee nieuwsberichten aan van websites. Deze bespreken het door verzoeker aangehaalde incident van november 2013 tussen twee families al F. en al D. waarbij er geschoten werd en een vrouw van 27 jaar N. A. om het leven gekomen is, de vrouw van de persoon N. D. Al K. (stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Verzoeker toont nergens aan dat hij na dit incident persoonlijk geïnterviewd werd. Zijn naam wordt in geen van de twee nieuwsartikelen vermeld (stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) en hij brengt evenmin andere documenten bij die hem persoonlijk linken met het incident vermeldt in de nieuwsartikelen of waaruit kan blijken dat hij actueel omwille van dit incident nog problemen zou hoeven te vrezen. Verweerder kan dan ook gevolgd worden waar hij stelt: *“De nieuwsartikelen die u neerlegt hebben betrekking op het door u benoemde incident dat plaatsvond in november 2013 (CGVS p.8). Evenwel blijkt hieruit geen persoonlijke vrees naar u toe en bovendien, zoals in bovenstaande paragrafen werd geargumenteed, kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen. Gezien bovenstaande argumentatie buigen ze de appreciatie van het CGVS dan ook niet om.”* De overige documenten (identiteitskaart, geboorteakte, huwelijksakte, huwelijkscontract, UNRWA-registratie, kopie van de eerste pagina van zijn paspoort en een Laissez-Passez document uit Maleisië) hebben betrekking op verzoekers identiteit, herkomst en huwelijk, gegevens welke niet ter discussie staan, doch zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas.

2.12. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon”* van 20 januari 2017, COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015 en het rapport *“Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon”* van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA ondanks de ontstane financieringsproblemen bij UNRWA en de moeilijke regionale omstandigheden die een grotere nood en instabiliteit deden ontstaan, nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële

bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018, dewelke per aanvullende nota werd overgemaakt aan de Raad, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit de neergelegde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ain el Hilweh kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Verzoeker toont aan de hand van zijn betoog in het verzoekschrift, waar hij verwijst naar de onveiligheid en de erbarmelijke leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen, geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Nergens uit de informatie aanwezig in het administratief blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, in het bijzonder in het vluchtelingenkamp Ain el Hilweh, slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond/bevindt.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon in het algemeen maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoeker zijn eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“In casu blijkt dat u werkervaring heeft opgedaan in Libanon (CGVS p. 6). Zo werkte u op een fruitboerderij en werkte u als chauffeur van landbouwvoertuigen (CGVS p.6). Daarnaast geeft u aan dat u in het noorden van Libanon tevens gewerkt heeft bij een bedrijf (CGVS p.6). Bovendien geeft u aan dat uw verblijf in Equatoriaal-Guinea tevens gebaseerd was op werk (CGVS p.3). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u over een degelijke werkervaring beschikt, alsook over*

connecties, om in Libanon opnieuw aan werk te geraken. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de situatie van uw familie behoorlijk is. U geeft aan dat uw vrouw en kinderen momenteel bij uw schoonfamilie verblijven en dat ze geholpen worden door hen (CGVS p.5). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat uw schoonvader een woning in eigendom heeft in het vluchtelingenkamp Al Burj Ash Shamali (CGVS p.3). Daarnaast geeft u aan dat u tijdens uw verblijf in Libanon over degelijke financiële middelen beschikte, zo geeft u aan dat u ongeveer 1200 dollar verdiende tijdens uw werk in Libanon en dat u hierdoor een behoorlijke spaarpot had (CGVS p.6). Ook blijkt de welwillendheid van uw schoonvader om u financieel te ondersteunen uit uw verklaringen dat hij bijdroeg aan uw reiskosten (CGVS p.7). Verder geeft u aan dat uw moeder kan rekenen op het pensioen van uw vader dat actueel nog wordt uitbetaald (CGVS p.4), dat uw zus Fa.(...) soms wat bijverdient als kapster (CGVS p.4) en dat er ook gerekend kan worden op steun van andere dichte familieleden (CGVS p.5). De situatie van uw familie is dus behoorlijk. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat u momenteel in Libanon nog steeds over een familiaal netwerk beschikt waarop u bij terugkeer, al dan niet tijdelijk, kan steunen.” Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon. Integendeel, hij bevestigt dat zijn familie in relatieve welstand leeft en dat hij Libanon niet ontvluchtte omwille van economische redenen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar erbarmelijke omstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, naar de veiligheidssituatie in de kampen en de veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp Ain el Hilweh, evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Al Burj Ash Shamali van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt, alwaar hij in gebreke blijft zoals blijkt uit het voorgaande.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Libanon een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” van 14 juni 2017, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde

vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart in Libanon. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen door verzoeker in voorliggend verzoekschrift ook niet wordt betwist.

2.14. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 7 augustus 2018) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De bestreden beslissing stelt terecht: *“De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor*

Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.”

De informatie opgenomen in de bestreden beslissing vindt bevestiging in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, waar hij ingaat op dat veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp Ain el Hilweh, volstaat het erop te wijzen dat verzoeker niet afkomstig is uit Ain el Hilweh, noch enige link aantoon met dit kamp. Immers, blijkens zijn verklaringen is hij afkomstig uit het vluchtelingenkamp al Rashidiya en woonde hij voor zijn vertrek uit Libanon in het kamp al Burj Ash Shamali. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting in het verzoekschrift op geen enkele wijze aan dat de veiligheidssituatie in dit kamp in het bijzonder of in Libanon in het algemeen beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.15. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoon dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.16. Waar verzoeker *in fine* vraag om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een

hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS